

Sjuk-pengar

Högsta Organisatoriska Jätteorganet (av någon outgrundlig anledning förkortat OJDÅ) hade sammankallats. Nu gällde det ekonomin. Kostnaderna för sjukvården var i ständigt stigande. Något måste göras. Fortsatte det på det här sättet, skulle snart hela statsbudgeten gå till sjukvården. Sjukvårdskostnaderna måste sänkas radikalt. Rationaliseringar och besparingsåtgärder måste sättas in snabbt och effektivt. Åtminstone snabbt. Det var OJDÅs sak att komma på hur man skulle kunna sänka kostnaderna. Ansvaret vilade tungt på OJDÅ och dess medlemmar.

Vice ordföranden tog till orda först. »Det är de förbannade patienternas fel. Om vi inte hade några patienter i sjukvården så skulle det inte bli så dyrt. Om patienterna bara kunde hålla sig borta från sjukhusen och låta oss sköta sjukvården i lugn och ro, så skulle det inte vara några problem.« De övriga runt bordet nickade eftertänksamt. Vice ordföranden hade rätt. Det var patienternas fel att sjukvårdskostnaderna var så höga. Patienternas och läkarnas fel. Och sjuksköterskornas. Men mest var det nog patienternas fel. Om det inte vore för alla dessa patienter och läkare och sjuksköterskor och dom där andra i vita rockar, så skulle sjukvårdsadministratörerna inte ha några problem med att sköta sina jobb.

Veckans glada ^{journal} groda

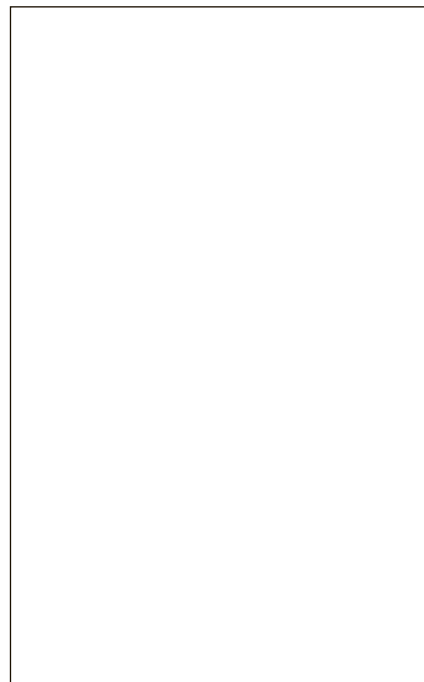
Ordföranden kliade sig med ordförandeklubban i håret. »Kostnaderna måste skäras ner«, sade han bis-tert. »Ner! Vad har vi gjort hittills?« frågade han. »Vilka åtgärder har vidtagits sedan det stora krismötet för ett år sedan?« Sekreteraren i OJDÅ, en kraftig karl med sömnig blick, bladdrade i sina papper. Han hade elva tjocka pärmar framför sig på bordet och letade frenetiskt i dessa. »Här«, sade han och slog upp den grå pärmen. »Här är protokollet från förra årets möte. Här kan vi se vad vi har gjort. Vi har sparat in på plastmuggarna.« »Vilka plastmuggar?« »Engångsplastmuggarna som personalen dricker kaffe ur. Vi bestämde att dessa muggar skulle användas flera gånger. Varje plastmugg skulle räcka en vecka.« »En sådan jättebra idé! Var det möjligen min idé?«, undrade fru Stolle vid bordets kortända. »Det framgår inte av protokollet«, sade sekreteraren vänligt. »Ett utmärkt förslag i vilket fall«, fortsatte fru Stolle entusiastiskt. »Vi måste ha sparat miljoner på det. Miljoner plastmuggar, alltså. Vad ska vi göra med alla muggar vi har sparat?«

Sekreteraren harklade sig lite generat. »Det blev lite problem just med den saken«, sade han. »Leverantören av plastmuggar fortsatte att leverera muggar till sjukhusen i vanlig takt, enligt sitt kontrakt. Efter tre månader var alla sjukhusen fulla med plastmuggar. Överallt stod lådor med plastmuggar. I korridorerna, på salarna, det stod till och med lådor med plastmuggar inne i operations-salarna på vissa sjukhus. Men det gick visst bra att operera ändå.«

»Kunde man inte ha stoppat leveranserna?«, frågade fru Stolle som var en praktisk kvinna. »Nej, leverantören hade sitt kontrakt och följde det. Muggarna bara kom och kom och ... kom.« »Hur gick det?«

»Efter sex månader var situationen ohållbar. På många sjukhus gick det inte att komma in på grund av lådor med plastmuggar. Vi var tvungna att skicka ut en skrivelse till alla sjukhus där vi uppmanade personalen att göra slut på så många muggar som möjligt. Personalen uppmanades att dricka kaffe minst sex till åtta gånger per

Dr Truls

»Doktorn, jag har röda prickar på bröstet.«

»Har ni haft det förut?«

»Ja.«

»Tja, då har ni fått det igen.«

dag. Och att helst använda flera muggar vid varje kafferast. Sjukhuspersonalen ställde upp solidariskt och satt och drack kaffe hela dagarna. Efter tre månader var muggarna borta och allt kunde återgå till det normala.»

»Kan vi kanske spara in på gem i stället?«, frågade fru Stolle.

Rickard Fuchs